

Velký objev

Stalo se to o letních prázdninách. Toho dne, kdy šla mamina do obchodu a já musel jít s ní. Chtěla mi koupit nové boty, a to prý bez zkoušení nejde. Taková otrava. Kdyby mi koupila kolečkové brusle, to by bylo něco! Ale na ty jsem podle ní ještě malý. Obchod máme hned za rohem a Natála by nás jen zdržovala. Nechali jsme ji proto doma. Mamina tvrdí, že šestileté dítě samo doma už nic nevyvede. Ale to nezná Natálu tak dobře jako já. Jenže který dospělák bude poslouchat malého kluka! A tak jsme šli. Zdrželi jsme se opravdu jen chvíli. Ale když jsme přicházeli domů, něco se dělo. Před našimi dveřmi stála stará sousedka odnaproti. Taková hnusná ježibaba. Do všeho strká nos a na děti jenom řve. Chodí pořád v natáčkách, i když nechápu, na co je potřebuje, když má na hlavě sotva dva vlasy. Na nose jí roste velká bradavice s odporným chlupem a na tom chlupu sedí blecha. Nemám ji rád. Stála před našimi dveřmi a vykřikovala:

„Ach, takové neštěstí! Ach, takové neštěstí! Pořád říkám, že se nemají nechávat děcka bez dozoru! Ještě teď přijdu o střechu nad hlavou! Nahlásím na sociální úřad, že se nestaráte o dceru, paní Strážová!“ obořila se na moji mámu.

„Co se vám stalo, paní Strakatá?“ zeptala se jí mamka přívětivě.

Ale to už jsem si všiml, že se zpod našich dveří valí kouř.

„Mami! Mami!“ zatahal jsem mámu za tričko. „Něco tam hoří!“

„Panebože, Natálka!“ vykřikla máma a zbledla.

„Už jsem volala hasiče!“ skřehotala sousedka. „Všechno mi zaplatíte, i ten telefon! Jestli mi vyhoří byt, tak to jen tak ne-nechám!“

Máma si jí nevšímala, rychle vytáhla klíče a odemkla. Z bytu se vyvalilo mračno černého dýmu.

„Natálko!“ křičela máma a vběhla dovnitř.

„Mami!“ vykřikl jsem já a vběhl za ní.

Téměř popaměti jsem hned za mámou vtápal do našeho pokoje. V očích mě štípalo a nemohl jsem pořádně dýchat, ale ještě jsem zahlédl Natálii, jak sedí v koutě na stoličce a řve. Stůl před ní už olizovaly plameny, neměla se kam pohnout, aby se nepopálila.

„Maminko moje!“ naříkala Natálka, „zachraň mě!“
Oheň se rychle rozšiřoval po zácloně k posteli a přikrývkám.

Tady už asi hasiči nepomůžou, pomyslel jsem si, když vtom se stalo něco neskutečného.

Mamka se zhluboka nadechla, něco zabrblala, rozpřáhla ruce, foukla – a bylo po ohni.

Vyvalil jsem na ni oči. Byla špinavá od sazí. Stála uprostřed pokoje a jako by to ani nebyla ona. Oči se jí leskly, znovu rozpřáhla ruce a hlasitě vykřikovala nějaká nesrozumitelná slova. Kouř náhle úplně zmizel a pokoj byl v naprostém pořádku.

„Mami...?“ vytřeštila Natálie oči.

„Pst,“ přiložila si máma ukazovák na rty právě v okamžiku, kdy do bytu vběhla sousedka Strakatá.

„Hasiči jsou tady! Hasiči jsou...“ vpadla do našeho krásně žlutého nepoškozeného pokoje. „Ale vždyť...“ zalapala po dechu. „Vždyť hořelo! Na vlastní oči jsem to viděla!“

„Paní Strakatá,“ ozvala se máma. „Asi se vám něco zdálo.“

„Ne, nezdálo! I kouř tu byl! Nejsem přece blázen!“

„Paní Strakatá, určitě jste se spletla. Vidíte, všechno je v nejlepším pořádku,“ nedala se mamka vyvést z rovnováhy.

„Ale já...“

„Paní! To vy jste volala hasiče?“ Do pokoje vešel muž v hasičské uniformě.

„Ne, to tady paní Strakatá,“ ukázal jsem na sousedku. Ta se před obrem bojácně přikrčila.

„Zdálo se mi, že hoří,“ špitla.

„Paní!“ zaburácel hasičův hlas, „když nemáte co dělat, vymyslete si lepší zábavu!“

„Ale vždyť hořelo, opravdu hořelo!“ zakvílela sousedka.
„Trochu se tu porozhlédneme, můžeme?“ obrátil se hasič na naši mámu, a když přikývla, pokračoval s pohledem na paní Strakatou: „Když nic nenajdeme, pokuta vás nemine!“
Sousedka vycouvala z našeho bytu a cosi blábolíc zavřela za sebou dveře.

Hasiči samozřejmě nic nenašli. Strakatá zaplatila mastnou pokutu a my s Natálkou jsme celí užaslí zjistili, že naše laskavá a hodná máma umí čarovat.

